

LAURIE FOREST

STÍNOVÁ
HŮLKA

FANTASY

STÍNOVÁ
HŮLKA

THE SHADOW WAND

© 2020 by Laurie Forest

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Ferstl, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1803-0(pdf)

LAURIE FOREST

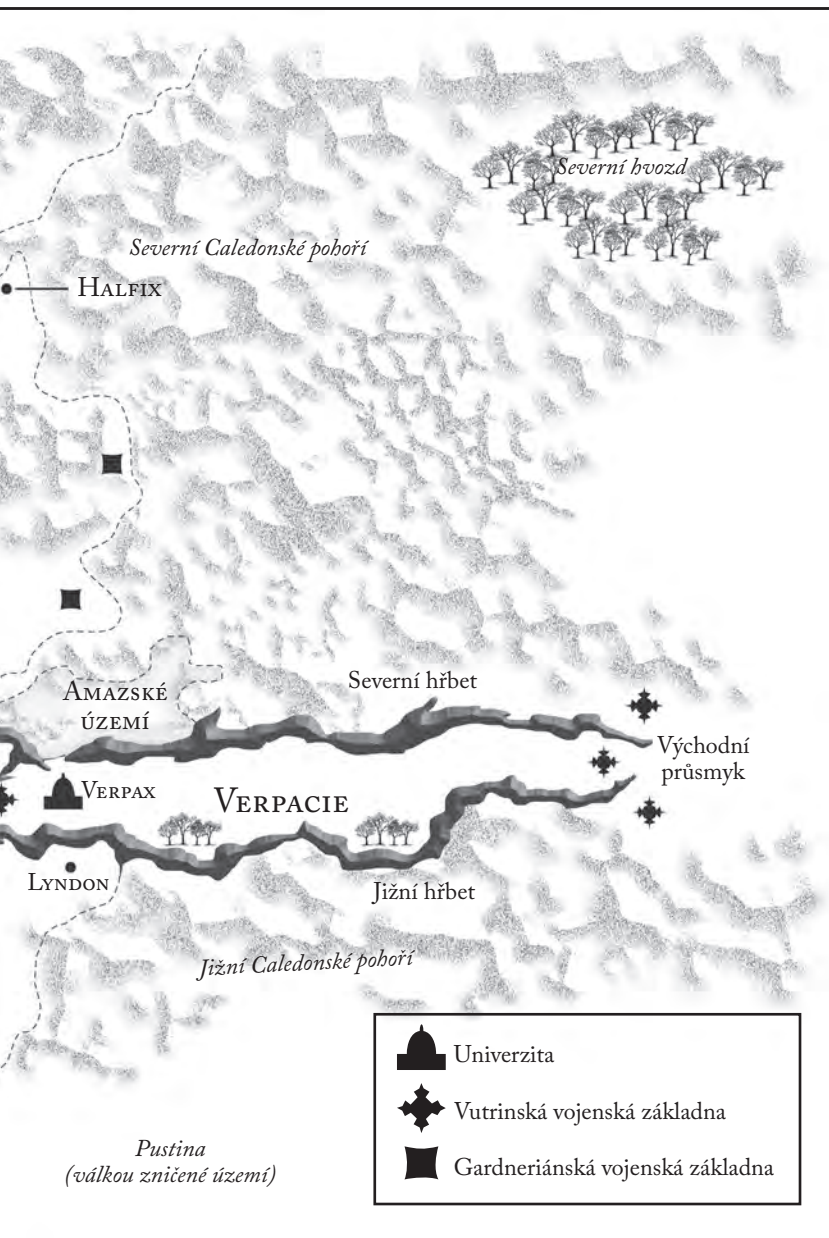
STÍNOVÁ
HŮLKA

*Liz – která mě provázela cestou
tohoto příběhu od začátku.*

*Mamince & Dianě – váš odvážný duch
žije na těchto stránkách dál.*

Ledové hory

Severní hvozď

**ALFSIGERSKÉ
ÚZEMÍ**

Severní Caledonské pohří

VONOR

*Agolithská
poušť*

Západní oceán

GARDNERIE

Východní průsmyk

**AMAZSKÉ
ÚZEMÍ**

Jižní Caledonské pohří

**PUSTINA
(válkou zničené
území)**

ZÁPADNÍ ŘÍŠE

Sever

KONTINENT ŘÍŠÍ

Jižní oceán

+

GARDNERIÁNSKÉ PROROCTVÍ

Věštba z kouzel železného stromu
duchovními jasnovidci Prvních dětí

*Velký Okřídlený brzy povstane
a vrhne na zem svůj hrůzostrašný stín.*

*A tak jako Noc zabíjí Den
a Den zabíjí Noc,
stejně tak povstane další Černá čarodějka,
aby se s ním utkala,
její moc nade vší představivost.*

*A když se jejich síly střetnou na bitevním poli,
nebe se rozevře, hory se zachvějí,
a poteče do ruda zbarvená voda.*

*A jejich osudy určí
budoucnost celé Erthie.*

NOISKÉ PROROCTVÍ

Čtení z čajových lístků ginkgo
posvátnými služebníky
bohyně Vo

*Velká bohyně Vo
stvoří wyvernské dítě
a dračí bohyně mu daruje
svůj vlastní oheň
a svou moc a posvátnost.*

*Avšak zahalena do Stínu
povstane i další Černá čarodějka.
Aby zosnovala děs a zkázu
po celé Erthii.*

*Ti dva se utkají na bitevním poli.
a všechny barvy světa se vytratí.
A pohltí je Stín.*

AMAZSKÉ PROROCTVÍ

Věštění z hozených kostek z posvátného
červeného jilmu jasnovidci Bohyně

*Dcery Bohyně, mějte se na pozoru!
Ohromná moc Stínu vzejde
z Prokletého Světa Mužů.*

*A uprostřed temnoty wyvernský muž
a Černá čarodějka povstanou a střetnou se
a přivedou na svět zkázu.*

*Chopte se zbraně, požehnané Dcery!
Hodina spásy Erthie nastala!*

PROLOG

Před patnácti lety

Edwin Gardner sedí zdrcený žalem v křesle s hedvábnými polštáři.

Pozoruje svou rozrušenou sestru Vyvian, jak přechází po přepychovém salonu, a přeje si, aby si mohl smýt z rukou prokleté dědictví magie své rodiny.

A aby zpráva, kterou mu Vyvian právě sdělila, nebyla tak strašná.

Je neuvěřitelné, že i v tento den, který má změnit svět, je Vyvian jako vždy dokonale oblečená. Dlouhé, lesklé černé vlasy má důmyslně spletené, ani jeden pramínek nevykukuje. Padnoucí hedvábná tunika v barvě půlnoční modři a dlouhá sukně s bohatým vzorem borovicového větvoří jsou perfektně vyžehlené. A v tomhle zatraceně okázalém pokoji je luxus úplně všude – do stěn zasazené tmavé, naleštěné železné stromy, jejichž obsidiánové větve se proplétají ve výšce. Pod nohama koberec se vzorem dubových listů. Panoramatika okna lemovaná úponky vinné révy z blyštivého vitrážového skla s výhledem na Vyvianinu rozlehlou zahradu s krvavě rudými růžemi.

To nejvybranější ze všeho, pomyslí si Edwin s hořkostí. Všechno to bohatství nashromážděné krutovládou ohně jejich matky. Modlí se, aby další generace nezdědily její strašlivou, zkaženou magii.

Zatímco Edwinovi hrozí, že mu zármutek rozerve srdce, Vyvian dál přechází místností, aniž by se obtěžovala pohlédnout na tři děti, které se nešťastně choulí v rohu.

Edwinův bratr Vale a jeho žena Tessla jsou mrtví.

Edwinovi se nad ztrátou dvou lidí, které miluje ze všeho na světě nejvíc, svírá hrdlo. Těžce a nepravidelně dýchá. Nejraději by si vyrval vlasy a své utrpení vykřičel až do nebe. Nejraději by pěstí pohrozil své mocné sestře, celému tomu monstru, kterým je

Gardnerie. Ale nesmí se zhroutit. Má tři děti, které potřebují jeho ochranu. Děti Valea a Tessly.

Rafe, Trystan a Elloren.

„Gardneriány nemůžeš porazit,“ varoval před několika málo měsíci Tesslu plný obav, když jí doma ve Valgardu hleděl do tváře. „Ani nevíš, jaké krutosti je moje matka schopná. Její síla se zatemnila, Tess. Pohlcuje ji.“

„Musím bojovat,“ bránila se Tessla hlasem plným vzdoru. „Zatýkají všechny fae, Edwine! Děti také. Musíme jim pomoci!“

„To *nemůžeš*.“

„*Musíme*. Nevidíš to? Gardneriáni dělají Keltům a Uriskům to samé, co dělali nám! Unášejí děti. *Celé rodiny*. Víš, jaké to je? Dívat se, jak naháněj tvou rodinu, tvé lidi, aby je zabili? Jak děti křičí?“ Tessliny tváře zahořely, její oči metaly zelené blesky.

Byla v tom okamžiku tak krásná, že se na ni Edwin nemohl ani podívat.

Snažil se ji přesvědčit. „Mysli na *své* děti.“ Zůstávaly s ním čím dál častěji a déle, zatímco Vale a Tessla bojovali s tím neporazitelným zlem. „Co budou Rafe, Trystan a Elloren dělat, jestli se vám něco stane?“

Tessla potřásla hlavou. „Nemůžu jen sedět a nedělat s tou *hrůzou* nic.“

„Nemůžeš vyhrát, Tess!“

Edwin věděl, že ona a Vale pokoušejí osud. Pokoušejí strašlivou moc jejich matky i gardneriánské armády, když tajně pracují pro hnutí odporu. Oba dva se účastnili pašování faeských dětí a rodin Východním průsmykem spolu s Beckem Keelerem, Fain Quilleovou, Julesem Kristianem a dalšími.

Edwina sevřel všudy přítomný pocit strachu

Obával se, že je jen otázkou času, kdy Valea a Tesslu chytí a poraví, aby z nich pak zdánlivě udělali válečné hrdiny a elegantně tak zakryli jejich odbojové aktivity.

Pro záchranu dobrého jména Černé čarodějky.

A teď tu sedí, srdce mu puká žalem, protože přesně to se stalo – Vale a Tessla byli před třemi dny zadrženi, když se pokoušeli zachránit skupinu asraiských faeských dětí, které měly být odvezeny na

Pyrranské ostrovy. Oba odvěkli na nejbližší vojenskou základnu a na příkaz vlastní matky popravili. Pravdu o jejich činnosti pro hnutí odporu před všemi, s výjimkou několika vyvolených, zakamuflovali.

A dnes ráno přišla zpráva, která tu katastrofu doprovází jako zkázonosný cyklon a šíří vlnu šoku v Západní i Východní říši.

Jeho matka, Černá čarodějka, je mrtvá.

Byla zavražděna ikaralem, který zemřel poté, co ji zabil zábleskem wyvernského plamene – přiměřený konec vlády ohně, která hrozila ztročením celé Západní i Východní říše. Vláda, která zničila na míle lesů a proměnila bujně pláně Východu a jižních uriských území v sežehnutou poušť.

Zlá předtucha se v Edwinově nitru svíjí a svírá mu hrud'

Gardneriáni se budou mstít. A už nejsou slabí. Díky jeho matce je Gardnerie desetkrát větší a její lidé se stanou na dlouhou dobu hlavní silou regionu, jejímž jediným soupeřem budou problémoví spojenci, alfsigerští elfové.

A ti všichni budou hledat svého příštího Velkého mága.

Edwina se při pohledu na děti zmocní obavy.

Jeho synovec Rafe Gardner sedí na koberci pokrytém vzory listů a klidně pozoruje strýčka a tetu. V pěti letech vládne Rafe stoicismem mnohem starších dětí a sám sebe rychle staví do role ochránce mladších sourozenců. Pláče potichu a ochranitelsky objímá maličkého Trystana.

Trystan se schoulil do ztrápeného klubička, nařiká a fňuká: „Tata. Mama. Tata. Mama.“ Pořád a pořád dokola.

Edwinovi krvácí srdce. Trystan je křehké dítě, snadno propadne strachu a slzám. Oči dvouletého hubeňoura jsou zamlžené a plné strachu.

A pak je tu tříletá Elloren.

Sedí schoulená vedle bratrů a tiskne k sobě příkrývku, kterou jí Tessla vyrobila v době, kdy Elloren teprve čekala. Je na ní rozvětvený strom se zářivě zelenými listy, s malými vyšitými ptáčky a zvířaty rozestými po celé ploše. Elloren tiše vzlyká do záhybů deky.

Edwin k Elloren soucitně přistoupí, poklekne a obejmě ji. Dívka k němu vztáhne malé paže, přitiskne se k němu a vysíleně vzlyká do příkrývky.

Edwin pohlédne na Vyvian a z výrazu její tváře ho zamrazí.

Vyvian probodává děti pohledem jako nějaká odporná stvoření. Čiší z ní nenávisť k Valeovi a Tessle a přelévá se na tato nevinná stvoření. Při pohledu na Vyvianin krutý, nemilosrdný výraz Edwinovo sevření ještě zesílí. Uvědomí si, co musí udělat.

Děti ho potřebují a on je miluje.

„Děti zůstanou u mě,“ pronese chraptivým, ale odhodlaným hlasem. Překvapí sám sebe, jak neochvějně si stojí tváří v tvář své děsivé sestře.

Vyvian se zamračí ještě víc. Svírá a opět rozevírá pěsti a probodává Edwina ostrým pohledem. Zdá se být neobvykle nervózní a Edwin ví, že to neznačí nic dobrého.

„No dobrá,“ vyhrkne a stiskne rty do tenké čárky. Ještě jednou šlehne trpkým pohledem po dětech, jako kdyby už chtěla tuto nepřijemnou záležitost sprovodit ze světa a zbavit se jich. Přichystá se k odchodu, ale u dveří se zastaví a pomalu se otočí. Způsob, jakým se zadívá na děti a jak se její nenávistný pohled promění na vypočítavý, zjeví Edwinovi vlasy na hlavě.

Znovu se pohledem setkají, Vyvianin výraz a tón ztvrdnou na kámen.

„Budeš je muset nechat podrobit zkoušce s hůlkou,“ žádá. „A to brzy. Jestli mají moc, musíš mi dát okamžitě vědět. Matka by na tom *trvala*.“ Hlas se jí zlomí a v očích se jí zalesknou slzy. Mrknutím je rychle zažene. „Odkaz naší rodiny s matkou nezemřel.“ Elegantně pokyne rukou směrem k dětem. „Jejich rodiče byli zrádci, ale pokud oni budou správně vychováni, mohou se stát vůdci našeho lidu.“

Edwin zamrká a v tomto okamžiku svou sestru nenávidí.

Jejich rodiče.

Ne, Vyvian, chce se ohradit. Náš bratr a jeho žena!

Edwin však ví, že Vyvian má na očích pevně nasazené klapky. V jejím pohledu na svět neexistují absolutně žádné nuance. Vyvianin svět je rozdělen na dvě jasné poloviny – jsou tu zlovolní a jsou tu Gardneriáni. A musíš si vybrat jednu, nebo druhou stranu.

Ne.

Edwin ví, co dělat. Ne to, co chce Vyvian. Ale ani to, co by chtěli Vale a Tessla.

Odpusť mi, Vale. Odpusť mi, Tesslo.

Zmocní se ho prudká vlna ochranné lásky a Elloren pevně obejmě.

Jestli některé z dětí zdědilo sílu jeho matky, před Gardneriány to zatají. Uchrání děti před tím vším.

Oni je nedostanou.

Gardneriáni ne. Ani hnutí odporu.

Odkaz zlé magie skončí *zde*.

O několik měsíců později se Edwin rozhodne, že Rafea, Trystana a Elloren podrobí zkoušce s hůlkou.

Vyzkouší je při třech různých příležitostech, pokaždé daleko od Valgardu. Každé dítě vezme hluboko do lesů, kde nikdo nebude moci být svědkem otevřené magie.

Magie, kterou děti neovládají, jak Edwin doufá.

Dosud se jeho úzkostné modlitby vesměs plnily.

Edwin měl strach, že magické schopnosti jeho matky zdědil Rafe. Je to hodný chlapec, avšak s překvapivě silným zevnějškem. Má fyzický šarm, je si jist sám sebou a vyzařuje neochvějnou sebevěru, nezvyklou pro dítě tak nízkého věku. Co se týče magie, je k ničemu, má pouze slabý zlomek schopnosti zemské magie.

Je jasné, že se mocným mágem stane Trystan, ten předčasně vyspělý dvouletý chlapec, který už je schopen pochopit kouzla a využít své vodní magie. Ale není to Velký mág. Nemá v sobě tu šílenou, nesmírnou moc své babičky. Jeho magie dosáhne na pátou úroveň, dál ale ne. Navíc je to citlivé, tiché dítě s averzí k násilí.

A pak je tu Elloren.

Když Edwin vejde do lesa s něžnou Elloren, která se ho důvěřivě drží za ruku, pomodlí se.

Prastarý, prosím, nechť toto dítě není obdařené žádnou mocí.

Je tak bezstarostná, jak si tak poskakuje vedle něho. V lese tak uvolněná. Jako všichni Gardneriáni bez moci.

Edwina však občas zarazí, jak to Elloren táhne do lesa – sbírá malé větvičky a své sbírky cpe do zásuvek, do kapes i pod postel.

Pohlédne na ni a jeho vynucený úsměv je mu tisíckrát opětván.

Má Valeovy pevné rysy, přemítá Edwin. Příliš hranaté a ostré na takové milé, usměvavé dítě. Pak se ale jeho myšlenky změní.

Má úplně stejné rysy jako její babička.

Edwin hrozivou myšlenku zaplaší. Sám Vale vypadal stejně jako jeho mocná matka a měl moc, ale Velký mág to nebyl. A i když Elloren přitahuje dřevo, ani Edwin se od něj nemůže odtrhnout, když tráví každý den hodiny vyřezáváním a tvořením houslí. A on je pouze mág první úrovně.

Ne, Elloren nebude obdařena mocí, ujišťuje se. Stejně jako já.

Edwin se zastaví na malé mýtině, kterou ozařují sluneční paprsky a kde cvrlikají ptáci. Malá Elloren se chichotá, rozesmátý obličej nastavuje slunečním paprskům a točí se dokola jako rozvířený javorové semínko. Zastaví se a z točení se zapotácí. Zazubí se na strýčka.

„Podívej, Elloren,“ řekne Edwin a se vzrůstající úzkostí zastrčí ruku do kapsy kabátu. „Něco pro tebe mám.“ Vytáhne hůlku a podá ji neteři.

„K čemu to je?“ zeptá se Elloren a se zvědavostí ve tváři uchopí ručkou hůlku.

„Je to hra,“ vysvětlí Edwin a na nedaleký pařez postaví svíčku. Vráti se k Elloren a prstem ukáže na hůlku. „A tohle je kouzelná hůlka, ale budu ti muset ukázat, jak se používá.“ Poklekne na jedno koleno a sevře její pěst do správné pozice na rukojeti. Ruce se mu přitom třesou strachem. „Drž ten klacík takhle, Elloren.“

Elloren k němu vzhledne s očividnými obavami. Jasně si uvědomuje, jak se strýček chvěje. Edwin se donutí k dalšímu úsměvu a Elloren se na něj, když hůlku uchopí prsty ve správné pozici, povzbudivě usměje.

„To je správně, Elloren,“ pochválí ji Edwin, uvolní stisk a opět si stoupne. „Teď po tobě budu chtít, abys řekla pár legračních slov. Budeš to umět?“

Elloren se rozzáří a divoce zakývá hlavou.

Edwinovi se sevře žaludek. Je to takové poslušné dítě, tak horlivě chce vyhovět.

Tak snadno se dá využít.

Edwin několikrát vysloví kouzlo zapálení svíčky v prastarém jazyce – cizí slova s jemnou modulací hlasu, ne zrovna snadná.

„Myslíš, že si to zapamatuješ?“ zeptá se neteře. Elloren přikývne, s odhodlaným soustředěním namíří hůlku rovně, zatímco Edwin ještě několikrát zopakuje slova, aby si je mohla zapamatovat.

„Tak do toho,“ jemně ji pobídne. Hrdlo se mu sevře očekáváním a srdce mu zběsile buší, jak s napětím doufá i jak se zároveň bojí.

Elloren vyřkne kouzlo, zřetelně a bezchybně. Paže se jí lehce zachvěje, tělo ztuhne.

A pak škubne hlavou dozadu.

Ze špičky hůlky prudce vyrazí proud ohně, exploduje za pařezem a roztrhává ohromný strom i několik dalších za ním. Edwin s klopytnutím couvne a Elloren křičí, zatímco se les mění v praskající a burácející ohnivě monstrum.

Edwin jí vyškubne hůlku z ruky, odhodí ji, popadne Elloren do náručí a uhání lesem, dokud jim nezmizí z dohledu.

Následující rok se Edwin snaží přimět Elloren, aby zapomněla.

Když se dívka s křikem probouzí z děsivé noční můry, přesvědčuje ji, že to byla jen bouřka. Divoká, abnormální bouřka – ohnivě peklo, způsobené neobvykle mohutnými blesky.

Přesvědčuje ji stále dokola.

Za nějaký čas tomu Elloren uvěří. A skutečné vzpomínky blednou a upadají v zapomnění.

Les si to však pamatuje.

Stromy vysílají zprávu svým vlastním plíživým způsobem, jako když jejich zapletenými kořeny pomalu proudí míza od jednoho stromu k dalšímu a ještě dalšímu. Pozvolna, ale vytrvale se nese zpráva až k Severnímu hvozdu. K jeho dryádským strážcům.

Až k III.

Černá čarodějka je zpět.

Z A Č Ā T E K

1. KAPITOLA

ZLOVOLNÍ THIERREN STONE

Současnost

Čtvrtý měsíc

Severní gardneriánský hvozd

Thierrenův kůň drží se svou jednotkou elitních mágů elegantně krok. Všichni vojáci sedí v sedlech a následují mladého, sebevědomého velitele Syluse Banea, když vjíždí hluboko do Severního hvozdů Gardnerie.

Tisíce listů šustí v lehkém vánku a Thierren se s velkou dávkou bázně rozhlíží po okolním lese.

Ještě nikdy předtím takové stromy neviděl – letitý porost, prastarý, nedotčený les.

Starobylý.

Kmeny jsou tak silné, že by bylo zapotřebí tří mužů, aby je objali. Bohaté, temné železné stromy s baldachýny tmavě smaragdových listů, v podmračeném dni ještě temnějších. Občasné zahřmění na západě. Zemitá vůně stromů ve vzduchu.

A ještě něco.

Thierrenovi se znepokojením zježí chloupky na šíji.

Jak se stíny dne protahují, zdá se, že se k nim stromy začínají sklánět. A rozhodně ne přátelsky.

Ty stromy nás tu nechťejí.

Ta myšlenka mu nečekaně vytane na mysl a Thierren se svým vlastním představám okamžitě vysměje. Úkosem pohlédne na les,

vydechne a potřese hlavou. Jeho tělo se pohybuje v rytmu kroku koně. Není důvod, aby ho děsily stromy. Thierrenův pohled sklouzne na úplně novou vojenskou uniformu bez nejmenší poskvrnky. Je lemovaná pěti lesknoucími se stříbrnými pruhy, které značí jeho jedinečné schopnosti jak ve vodní, tak ve vzdušné magii.

„Připraven na lov fae?“ zakření se vzrušeně podsaditý, rozčepýřený Branneth jedoucí vedle Thierrena. „Že bysme nechali explodovat ty jejich hlavičky se špičatýma ušima?“

Thierren pozoruje Brannetha, tu otravnou a neotesanou osobu, která se neustále snaží získat jeho přízeň. Oba dva jsou mágové páté úrovně, ale tady podobnost končí. Branneth je neodpuštělně sprostý a často naprosto nemorální, stejně jako zbytek jeho rodiny. Thierrenova rodina patří do styviánské frakce – do frakce ryze oddaných, poslušných Gardneriánů.

Opravdových Gardneriánů.

Thierren pohlédne na Brannetha s těžko skrývanou nedůvěrou, zatímco oba drží krok s jednotkou. Branneth nemá na krku přívěsek se stříbrnou zeměkoulí a na uniformě má kouli Erthie, nikoli znak bílého ptáka Prastarého. To nyní vyžaduje většina těch nejoddanějších Gardneriánů. Thierren cítí váhu stříbrného náhrdelníku, který mu zdobí krk – patřičný způsob, jak nosit Erthii Prastarého, symbol připoutání země ke Svaté říši mágů. A na Thierrenově uniformě je díky bohu vyšitý bílý pták.

Zvedne se silnější vánek, jako by vysílal jasný příkaz.

Odejděte.

Thierren znervózní a zrakem ostražitě těká po okolí. Vlezlý chlad ho bodá do šije a šíří se mu po zádech jako letmý dotek kostnatých prstů. *Tušení.*

Přichází to z těch stromů.

Než si stačí své představy odůvodnit, vzplane v něm spravedlivý vztek. Zlostně se zadívá na les. Prokletá divočina. V *Knize Prastarých* je správně napsáno, že divočina je pelechem zlovolných a že stromy jako mrtvé dřevo mají být obětovány Gardneriánům pro jejich potřebu.

Dříví na hůlky, chrámy a příbytky pro vzestup Svaté říše mágů.

Proto se musí divočina srovnat se zemí. Musí se podrobit a držet pod kontrolou, tak jak to příkazuje Kniha.

Rozprášíme tě, slibuje se zbožným odhodláním. Spálíme tě na prach a s tebou veškeré zlo, které se v tobě skrývá.

Není to prázdná hrozba. Gardneriánské jednotky vypalují rozsáhlé pásy Severního hvozdu, aby udělaly místo pro nové farmy a vystrnadily schované fae. Ty zlé fae, o kterých se Gardneriáni domnívali, že byli vyhubeni během Říšské války. Některé skupiny však přežily skryté v odlehlých lesích Severu.

Do té doby, dokud mágové nezačali vypalovat lesy doopravdy.

Jsou to monstra, tihle fae – kriminálníci, bestie bez morálky plné násilí a zkaženosti. Thierren byl instruován, jak vážnou hrozbu představují tyto kreatury, jež využívají zlé síly divočiny, aby útočily na nevinné mágy a vyhnaly je z jejich vlastní země.

Thierrena se zmocní opojný pocit odvahy.

Jak je vzrušující být připraven položit vlastní život, pokud to je nutné, na ochranu svého lidu před touto strašnou hrozbou, nebezpečnými fae. A být součástí velké, požehnané historie. Té jediné pravé historie.

Vůle Prastarého.

„Slyšel jsem, že jsou tam i ženské,“ vypadne z Brannetha zničehonic. Zahýbe hustým obočím a chlípně přimhouří zelené oči. „Nejlepší by bylo, kdybysme je svlíkli a pořádně prohlídli, než je zlikvidujeme, to je můj názor.“ Zase se zakření, jako kdyby byli s Thierrenem nejlepší přátelé, a odhalí přitom široké zuby plné skvrn.

Thierren pevně stiskne čelisti a obrátí pozornost na kolonu vojáků, již jedou po dvou před ním.

Svléknout fae, pomyslí si dotčeně.

Je to zvrhlý nápad a... je to prostě špatně. Je to stejně rouhavé, jako kdyby chtěli svléknout dábly.

Thierren se ohlédne po Brannethovi, tentokrát s neskrývanou nenávistí. Ten obří idiot musel do určité míry zaznamenat Thierrenovu nelibost, neboť jeho škleb zmizel. Branneth polkne, nasbírání v ústech slinu, uplivne si a pak se zaměří na silnici před sebou.

Co to s ním je? říká si Thierren. Takové touhy jsou přípustné pouze mezi mágy. Mezi zasvěcenými páry.

Před očima mu vyvstane Elisenin obličej a Thierrenova nelibost ustoupí.

Krásná, úžasná Elisen.

Podívá se na vzory zasvěcení na rukou a pomyslí na Eliseniny plné rty a zářivě zelené oči. Na její lesklé ebenové vlasy. Jemnou pleť, která se třpytí v měsíční záři sytou zelení.

Dovolila mu jeden krátký, omamný polibek. Právě před dvěma týdny se jim podařilo najít si požehnanou chvíli pro sebe, bez doprovodu, za hustým živým plotem u jeho sídla. Thierren stále cítí ty měkké rty, křivky jejího štíhlého pasu ve svých dlaních, její tělo přitisknuté k tomu jeho.

Brzy z ní ucítí ještě víc, mazlí se s myšlenkou. Oběma je čerstvých osmnáct a za týden bude jejich zasvěcení zpečetěno a naplněno.

Hned jakmile bude mít tenhle lov na fae za sebou.

Jsi předurčen k velkým věcem, řekl mu Sulus Bane tohoto rána.

Thierren se rezignovaně podívá na Brannetha a upamatuje se na matčinu moudrost.

Naše čistota a počestnost udržují Svatou říši v přízni Prastarého. Nestyviánští mágové v nás vkládají důvěru. Jakmile ale nadejde Čas zúčtování a oni se nezačnou držet příkazů Prastarého jako my, Prastarý je zatratí a označí je za zlovolné.

Život je jednoduchý. Poslouchej zákon Knihy a budeš požehnaný. Neposlouchej a staneš se vyhnancem.

Vypadni.

Ze stromů náhle vyšlehně proud nenávisti a dopadne na Thierrena ve znepokojující vlně. Několik koní sebou cukne, jako by i oni cítili zlo ve vzduchu. Thierren pohlédne na stromy a přitáhne koně. Vidí, že Branneth učinil to samé. Přichází bouře a stíny kolem nich potměly.

Branneth vrhne po Thierrenovi vyděšený pohled. „Myslím, že nejlepší by bylo, kdybysme celý ten les pokáceli.“ Podívá se na stromy a polkne. Cítí, jak se nad ním baldachýn listů uzavírá. Větve se splétají, vzduch se chvěje.

Je nabitý nepřátelstvím.

Proudí ze stromů jako zášiplný vítr, ale Thierren se mu odmítá tvářit v tvář poddat. Zná celou Knihu i pozpátku a ví, jak tenhle příběh končí.

Vaším úplným zničením, říká stromům. Zmocní se ho odvaha a útěcha společně s touhou zvěstovat Čas zúčtování a být se za Svatou říši mágu.

Zvedne se vítr a zdá se, že stromy se nad oba muže naklánějí ještě víc než předtím. Koně poskakují a řehtají, musejí je znovu přitáhnout.

Vypadni.

„Cítíš to?“ šeptne Branneth chraptivým hlasem. Obličej má stažený strachem. „Jako bysme byli obklíčeni. Jako...“

Zašklebí se, jako kdyby chtěl přesvědčit sám sebe, že si vymýšlí nesmysly. „Jako bysme mířili do *pasti*.“ Hrdelním hlasem se uchechtne, ale v očích má strach, když prohledává stíny v lese a mumlá si chmurně pod vousy. „Mrtvý fae, dobrý fae.“ Otočí se k Thierrenovi, jako by ho žádal o souhlas. „Že jo, Thierrene?“

Velitel Bane v čele jejich skupiny zvedá ruku, aby si vyžádal jejich pozornost. Vzduchem se nese pach hořícího dříví.

Když dojdou na konec silnice, zpomalí tempo, až se nakonec zastaví. Přistoupí k nim dva mágovští vojáci, kteří cestují pěšky. Thierrena nečekaný konec cesty překvapí a podivuje se, jak daleko na sever se dostali.

Neuvěřitelné, uvědomí si s husí kůží. *Konec Severní cesty. Její nejasná část. A za ní na míle nic jiného než hvozdý.*

Jeden z vojáků přistoupí blíž a s vážným výrazem zasalutuje veliteli Baneovi. Se zaťatou pěstí na hrudi pak lehce pokývne hlavou směrem k hradbě lesa, která se před nimi tyčí.

„Jsou přímo tady,“ oznámí. „Zlikvidovali jsme celou bandu fae. Dryády, všechny.“

Lesní fae.

Thierren upírá zrak na les před sebou a srdce mu buší čím dál víc. Každý smysl má napjatý k prasknutí očekáváním svého prvního střetu s fae.

Odhodlaně se nadechne. Cítí, jak ho obklopuje aura nového smyslu pro svatý účel a nemůže se dočkat, až se konečně na obranu Svaté říše střetne se zlovolnými. „Tady sesedneme,“ zazní z čela skupiny nenuceně dominantní velitelův hlas.

Všichni sesednou, přivážíou koně ke stromům, aby se o ně postarali Jízdní mágové, a pod velitelovým sebejistým vedením se vydají pěšky do lesa. Kouř je cítit stále pronikavěji.

Thierren vytáhne hůlku a připraví se. V duchu si předříkává větrná a vzdušná kouzla, splétá z jejich veršů magii.

Tyhle lesní fae jsou nebezpečné, některé z nich jsou schopné využít několika drah elementární síly a prohnat ji větvemi. A někdy při svých útocích používají divoká zvířata. Od dryád dál z jihu se dozvěděli, že tu přepadli mágy malými cyklony a hejny dravců jako odvetu za vyrabovanou zemi.

Zemi, která patří Svaté říši mágů.

Nevadí. Thierren pozoruje hrozné stromy, jak jeho jednotka postupuje stále hlouběji do lesa. *Už brzy vyčarují obromný cyklon, aby zničil vás i ty vaše faeské poskoky.*

Trhne sebou, když uslyší pronikavý křik dítěte. Zvolní krok. Zmateně pohlédne na ostatní vojáky, ti ale očividně zvuk ignorují.

Se znepokojením pokračuje Thierren dál s jednotkou, překračuje kořeny, podpatky holínek se mu boří do měkké, mechem porostlé půdy.

Zase ten křik dítěte.

Vzdych rozřízne nárek nemluvněte.

Tiché zmučené hlasy žen, které bědují v neznámém jazyce.

Pocit zmatku popíchne Thierrena naléhavěji. Projde mezi stromy a před ním se objeví malá louka, na jejímž konci se nachází ještě hustší pás lesa. Po stranách, tam, kde vojáci podpálili stromy, doutnají ohně.

A tady jsou.

Dryády.

Řada zelených lesních fae se špičatýma ušima, jeden vedle druhého, stojí před hradbou nedotčeného Severního hvozdu.

Jako kdyby vlastními těly tvořili bariéru.

Ovšem... tu nejdojemnější, nejkřehčí bariéru, jakou kdy Thierren viděl.

Je vyveden z míry. Viděl obrázky dryád, těch strašných bytostí, z nichž odkapávaly shnilé zbytky rostlin. Šílené oči, špičaté zuby. Démoničtí a nebezpeční.

Ale tyto fae vůbec nevypadají jako ty na obrázcích.

Ano, jsou ostře zelení, jejich pleť se třpytí sytou zelení víc než kůže Gardneriánů. Mají černé vlasy, široké zelené oči a zašpičatělé uši. Na sobě mají šaty, které vypadají, že jsou vyrobeny ze směsi listů.

Ale tady podobnost s monstry na obrázcích končí.

Stará dryádká žena s vlasy bílými jako sníh má semknuté ruce, jako by se modlila. Padla na kolena a v dlouhé litanii

nesrozumitelných slov prosí. Malý chlapec se jí drží, pofňukává a tiskne obličej k jejím šatům. Vedle nich stojí malá dívka, které nemůže být víc než deset let, a v ruce třímá velký kámen. Dýchá těžce a její obličej je zkřiven nenávistí. Ze rtů jí vyrazí ostrá, nepřátelská slova. Mrští kamenem přes louku na řadu mágů, ale nemá dost síly a kámen dopadne kousek od ní.

Ženy, starci, děti, mladí lidé.

Zdá se, že všichni jsou pokryti sazemi, jejich kůže, oblečení, vše je pokryto tmavými skvrnami, jako by na ně napršela černota. Jsou shrbení a těžce dýchají, jako kdyby byli připoutáni k zemi nějakou neviditelnou silou.

„Co to s nimi je?“ zeptá se Thierren do prázdna.

„Snažili se na nás zaútočit větrem.“

Thierren se otočí k vousatému vojákovi, jenž stál vedle.

Muž se na něj otráveně podívá. „Ten malý támhle.“

Ukáže na hochu, kterému není víc než dvanáct let. Ten na ně bez košile a pokrytý černými šmouhami křičí cosi, co zní jako jedovaté kletby určené mágům. „Dva mágy odhodil na dvacet sáhů vodním gejzírem z větve. Kerlin si o strom zlomil nohu. Tak jsme je zasypali železným prachem. To je uklidnilo. Zbavili jsme je těch jejich prokletých sil.“

S rozbouřenou myslí se Thierren otočí k řadě fae.

Tamhle je miminko. S kulatými tvářičkami. Je pokryté železným prachem a pláče. Hezká mladá žena ho houpe v náručí. Dítě se dívá na mágy s hrůzou v očích a svýma maličkýma rukama se škrábe po obličejí. Mladá žena se ho zoufale snaží uklidnit. Slzy se jí kutálí po obličejí, jak se snaží odsunout dítěti prstíky a zároveň oprášit železné kousičky.

„A zkrotili jste si ty kelpie, co jsme našli?“ ptá se velitel Bane poručíka po své pravici. Velitelův hlas zní znuděně, jak se probírá dokumenty a ignoruje skupinu fae, která prosí, vyhrožuje i pláče.

„Otrávil jsem je, mágu. Do všech vodních cest jsme nasadili železné čepy.“

Očividně potěšen velitel Bane přikývne, sroluje pergamen a hodí si ho do brašny. Rezignovaně a zároveň spokojeně přejede pohledem řadu fae.

„Čistokrevní lesní fae,“ podivuje se, zatímco děti stále poňukávají a stará žena nepřestává prosit. Velitel se obrátí zpět na poručíka. „Dobrá práce, že jste to tu vyčistili.“

Thierren fascinovaně hledí na děti a cítí, jak se mu zvedá žaludek. Ty starší z nich, které už umí mluvit, hovoří pravděpodobně dryádštinou, ale když Thierren zavře oči, jejich pláč zní úplně stejně jako pláč gardneriánských dětí.

A jak jsou Gardneriánům *podobní*.

Thierrenovi se sevrou útroby a zapotáčí se jako ve mdlobách. Vzhledne k obloze a ve větvích stromů nad řadou dryád spatří záblesk něčeho bílého.

Bílí ptáci. Průsvitní jako opar. Pozorující.

V mocné vlně se ze stromů snese nenávisť a Thierrena se zmocní ještě silnější závrať. Ucítí prudké škubnutí ve svých energetických drahách, jako kdyby si stromy s jeho magií pohrávaly. Pokusí se vyrvat sílu přímo ze svého centra, snaží se nastavit vnitřní štít tím, že víří vzduch tak dlouho, až vznikne hustá stěna kolem jeho energetických drah. Zpevňuje jednu vrstvu za druhou, ale stále cítí neustávající útok stromů a jejich větví, jak buší do jeho štítu a snaží se jím proniknout.

Hlava mu jde kolem, zatímco dítě křičí, křičí a křičí.

Thierren si vzpomene na svůj výcvik v jednotce. Jak na půl ucha naslouchal věcem, které se tenkrát zdály být tak samozřejmé. Rady pro bláznivé, sentimentální mágy.

Můžete podlehnout iluzi, že jsou to lidské bytosti. Tímto způsobem pracuje Velký Stín s vaší myslí. Musíte to prohlédnout. A následovat Požehnanou vůli Knihy.

Netušil však, že tady bude dítě. Nebo ta hezká mladá žena. A hluboko v duši Thierren cítí, že tohle není iluze.

Mladá žena kolébá dítě a její pohyby jsou ladné a půvabné jako pohupování větví. Thierrenovy energetické dráhy náhle vyšlou k ženě silnou vlnu.

Mladá žena vzhledne a podívá se Thierrenovi přímo do očí. Jakmile se jejich pohledy setkají, projede jím nesmírný šok. Její oči jsou zelené jako letní listí a plní se slzami. Tmavě zelené rty se pootevrou a její utrpení Thierrenem otřese až do hloubi duše.

Vedle něj někdo promluví obecným jazykem s těžkým přízvukem. „Mágové. *Přestaňte.*“

Thierren se otočí ke staré ženě s bílými vlasy. Stařena prosebně vztahuje ruce, její zelené oči jsou plné zoufalé naléhavosti. Gestikuluje směrem k temnému lesu za sebou, jako by jim chtěla sdělit životně důležité varování.

„Nechte náš les na pokoji,“ říká žena a na slova klade hrozivý důraz. „Jestli zemřou stromy, i my zemřeme. Vy zemřete. My všichni zemřeme.“

Thierrena se její naléhavost dotkne hluboko v srdci. Má znepokojivý pocit, že to, co slyší, může být pravda. Vzedme se v něm divoká, překotná potřeba to všechno zastavit.

„Stín přichází,“ pokračuje žena tichým, varovným hlasem plným neodvratné jistoty.

„Na kolena,“ přikáže všem fae velitel Bane téměř lhostejně. Thierren úžasem zamrká. Jak může být tak chladný? Ve velitelových očích se objeví zlomyslný záblesk, jako kdyby ho to všechno vzrušovalo.

Thierren se zapotáčí v návalu hnusu. Znovu se ohlédne za mladou faeskou ženou a jejich pohledy se opět setkají. Jako kdyby se oba stali bezděčnými herci v hrozivém snu. Náhle Thierren netouží po ničem jiném na světě než popadnout tu ženu a její dítě a dostat je odsud pryč.

Mladá žena na Thierrena zavolá ve faeském dialektu melodickým, avšak žalem zdrceným hlasem. Thierren otevře ústa, aby odpověděl, když náhle zaduní hlas velitele Banea.

„Z rozkazu gardneriánské vlády,“ předčítá ze svitku, „je vám tímto přikázáno rezignovat a vzdát se svého nároku na naše svrchované území.“ Velitel Bane si povzdychne, jako kdyby to všechno bylo příliš snadné, sroluje svitek a zasune ho zpět do kapsy tuniky. Udělá krok vpřed, tasí hůlku a lhostejně ji napřáhne na fae. „*Řekl jsem kleknout.*“

Zástup fae s očividně velkou námahou vzdorovitě couvne a drží přitom vztažené paže, jako kdyby chtěli ještě posílit bariéru mezi mágy a hustým lesem. Z očí mnohých srší nenávisť. Oči malého chlapce se zlobou zúžily na malé štěrbinky. Do ochraptění křičí proud nadávek v dryádštině. Chvějící se ústa mladé ženy, která k sobě tiskne dítě, se stáhla do nešťastného, zamračeného výrazu.

Thierrena se zmocní hrůza, roste v něm zoufalé nutkání zachránit mladou ženu a její dítě. Ve větvích nad fae opět problesknou

bílá těla ptáků. Řada nadpozemských bytostí, jež se objevují i na uniformách některých Gardneriánů. Na jeho uniformě.

Thierren zamrká a říká si, jestli se už úplně nezbláznil.

„Poklekněte,“ zavrčí velitel Bane. „*Okamžitě.*“

Počkat, chce se Thierrenovi vykřiknout na velitele. Celý svět se mu hroustí. Nevidíte to? Stala se chyba a my to musíme zastavit. Toble není to, co jsme si mysleli. Toble nejsou nestvůrní bojovníci.

Toble jsou rodiny.

Stará žena ignoruje velitelův výhrůžný postoj i jeho hůlku. Zvedne se z kolen a nejspíše k němu přistoupí s rukama vztaženými ve váhavém gestu.

Velitel Bane mávne hůlkou rychlostí blesku vzad a pak vymrští paži dopředu. Ze špičky hůlky vystřelí ledový šíp a zaboří se přímo do hrudi staré ženy. Ta pronikavě vykřikne a poté se její křik změní v chrčení, jak se s těžkým žuchnutím skácí, celá zakrvácená.

Vypukne chaos. Fae křičí, snaží se zbavit železného prachu a běžet k ní. Vystrašené děti vriskají hrůzou.

Velitel Bane nezúčastněně pozoruje scénu. „Z rozkazu gardneriánské vlády,“ opakuje, „je vám tímto přikázáno rezignovat a vzdát se svého nároku na naše svrchované území.“

„My se nikdy nevzdáme!“ křičí chlapec obecným jazykem s těžkým přízvukem a svým hubeným tělíčkem se napřimuje do plné výšky. Jako temná, neodvratitelná vlna s ním sílí i moc lesa a Thierren ji cítí až do morku kostí.

Přímo ve svých energetických drahách.

Chlapec sevře ruce v pěst. „Jsme teď slabí, ale naši Strážci nejsou. Oni vědí, co nám děláte. Stromy jim to řeknou. A přijdou si pro vás se vši mocí lesa!“

Velitel údivem rozevře oči dokořán a ironicky se zasměje. Rozhlédne se po mázích kolem sebe, jako by se chtěl podělit o svou skeptickou radost. Pak se ušklíbne na chlapce.

„Ach, tak tedy ty *stromy* si pro nás přijdou, co? Snad po svých malých nožkách?“

Thierren zvedne hlavu. Baldachýn stromů se k nim ze všech stran naklání. Listí šelestí. Thierren cítí zesílený tlak na své energetické dráhy.

„Stromy jsou s námi!“ volá chlapec s nezkrotnou zuřivostí.

Velitel Bane si posměšně odplivne a obrátí oči v sloup na voušatého mága vedle sebe. „Nejsladší Prastarý, musíme je umlčet.“ Postaví se do pozoru.

„Mágové!“ zavelí a rozhledne se zleva doprava po řadě vojáků. „Připravte hůlky!“

Vzlykající mladá žena klečí u mrtvé faeské stařeny a v náruči drží plačící dítě. Vzhledne a její zmučený pohled se setká s Thierrenovým.

Thierrena se zmocní zděšení, už to dál nemůže vydržet. Vyřítí se na mýtinu a prudce se obrátí k řadě mágů. „*Stop!*“ vykřikne a zdvihne dlaň.

Velitel Bane nepatrně skloní hůlku a podívá se na Thierrena. „Zbláznil jste se?“

Ano, pomyslí si Thierren celý bez sebe. „Vždyť mají děti!“ křičí na zástup mágů před sebou. „Musíme to zastavit!“

„Jsou to fae!“ zavrčí velitel. „Ustupte, mágu Stone. *Hned!*“

Thierren se ohlédne přes rameno na mladou ženu. Fae ztichli, všichni kromě malých dětí, které vzlykají a křičí. Všechny oči se obrátily na Thierrena, jenž si znovu vyměnil pohled s mladou ženou. A náhle jej přemůže tak silný pocit sounáležitosti s tou ženou, že veškerý jeho pud sebezáchovy zmizí.

Thierren se otočí k veliteli. „Musíme přestat,“ prohlásí pevným hlasem. „Tohle je omyl.“

„Velký Prastarý, Thierrene, ustupte!“ zaduní velitel mocným hlasem.

Thierren se ani nepohne. „*Ne.*“ Neústupně ukáže na fae. „To nejsou bojovníci. Jsou to *děti.*“

Velitel Bane se poškrábe na krku a pak potřeše hlavou, jako kdyby takové pošetilé chování už viděl, ale nikdy by ho nečekal právě od Thierrena.

„Thierrene, ty víš, co tu máme dělat,“ pronese mírným tónem, jako když rodič kárá vzpurné dítě. „A víš proč.“ Ukáže na fae, kteří je pozorují. „Zrovna tenhle pohanský potěr napadl mágovské farmáře a vojáci nedělají nic jiného, než že se snaží vyčistit *naše* území pro *naše* farmáře. Tohle ‚dítě‘ – “ ukáže na rozzlobeného hochu, aniž by na něj pohlédl, „se pokusilo jednoho z nás zabít.“ Velitelův rozzlobený pohled se zabodává do Thierrena. „To se chceš vzdát svého života kvůli... *pohanským fae?*“

Přemožen spravedlivým hněvem zdvihne Thierren paži a namíří hůlku na velitelovu hrud'. „Musíme to zastavit. *Hned.*“

Velitel Bane mávne svou hůlkou rychlostí blesku. Z ní vyšlehnou černé pramínky, obtočí Thierrenovu hůlku a vyrvou mu ji z ruky. Než stačí Thierren zareagovat, velitel Bane švihne směrem k němu hůlkou znovu. Tentokrát pramínky obmotají celé jeho tělo, ruce mu pevně přitáhnou k bokům a hrudník obtočí tak silně, až Thierren zalapá po dechu. Velitel mávne hůlkou zpět a pramínky kolem Thierrenových nohou se stáhnou tak těsně, až Thierren ztratí rovnováhu. S bolestivým žuchnutím se svalí na vlhkou zem a snaží se pout zbavit.

„Připravit!“ zavelí Sylus Bane zástupu mágů.

Mágové zvednou hůlky.

„*Ne!*“ vykřikne Thierren. Ztrácí sebeovládání i rozum. Les potemní.

„Zamířit!“

„*Přestaňte! Ne!*“ křičí Thierren zuřivě, zatímco ze stromů se valí jedna zběsilá vlna za druhou. „Jsou tam *děti!*“

„*Pal!*“

Fae vykřiknou, když mágovská síla vyrazí z hůlek a udeří přímo do nich. Lesem zaskučí běsy. S Thierrenovým řevem se mísí i děsivý jekot chlapce, mladé ženy a jejího dítěte.

2. KAPITOLA

LESNÍ STRÁŽCI

VYVIAN DAMONOVÁ

Čtvrtý měsíc

Síň Magické rady

Valgard, Gardnerie

Zahřmí a mágyně Vyvian Damonová vzhledne k vitrážovému oknu v klenbě stropu. Venku panuje zuřivá bouře s ohnivými blesky a poryvy větru narážejí do impozantní budovy Magické rady. Na obloze se stahují ocelově šedá mračna.

Vyvian sedí spolu se všemi dvanácti členy Magické rady kolem oválného stolu ze dřeva železného stromu. Na jeho desce je intarzovaný obraz obrovského stromu obklopeného spirálou bílých ptáků. Zatímco jí ruce spočívají na hladkém, tmavém kořeni stromu na konci stolu, zmocňuje se jí opojné očekávání.

Klenuté dveře síně vyřezané ze dřeva železného stromu se rozlétnou a Vyvianino srdce se rozbuší. Tělem se jí rozleje horko, když vstoupí Nejvyšší mág Marcus Vogel v doprovodu dvou zástupců Rady. Ostatní členové Rady povstanou.

Mladý Nejvyšší kněz je *obrazem* absolutní zbožné elegance. Má fascinující ostře řezanou tvář a jeho pohled žhne zeleným plamenem. Vogelova zkrocená síla vyvolá v síni vzrušení a rezonuje ve Vyvianiných energetických drahách, zatímco všechny barvy v místnosti problikávají v odstínech šedé a černé.

Vyvian zamrká a zaostří zrak. Změna v barvách, která ji tak zmátla, zmizí stejně rychle, jako se objevila.

Vogel se usadí v čele stolu, na jehož desce se košatí mohutná koruna intarzovaného stromu. Jeho dva zástupci s hranatými čelistmi si stoupnou za něj a zůstanou nepřírozeně nehybně stát. Vyvian i ostatní členové Rady opět usednou.

Nad mlčícím Vogelem visí ohromný obrácený železný strom připevněný řetězy k trámům skleněného stropu síně. Strom tvoří masivní lustr v severském stylu s obsidiánovým dřevem vyhlazeným a navoskovaným do vysokého lesku. Lucerny s mágovským světlem jsou rozmístěny na ohybech větví a zaplavují bouří ztemnělou síň mihotavou září.

Radní mág Snowden ponoří pero do křišťálového kalamáře, začerněný hrot zůstane viset ve vzduchu nad pergamenem. Atmosféra očekávání v místnosti zhoustne. Snowden vzhledne k Vogelovi, připraven zaznamenat v úhledných rádcích návrhy a usnesení Rady.

Vyvian pohlédne na stoh papírů před sebou, z nichž každý nese v hlavičce *M*, otisk pečeti Magické rady. Světlo z luceren se třepotá na jejich pečlivě sestavených seznamech vetřelců, kteří byli v poslední době odhaleni na gardneriánské půdě – zamaskovaných fae, cizinců s faeskou krví, urisských utečenů z Faeských ostrovů a další spousty zlovolných, kteří se odhodlali zničit posvátnou Svatou

říší mágů. Naštěstí všechny tyto vetřelce zadrželi mágovští strážci a odvezli je na Pyrranské ostrovy.

Mnohé z těchto čistek mágovského území probíhaly pod dohledem samotné Vyvian.

Vyvian se diskrétně nadechne, aby se zklidnila. Je si jistá, že její reporty jsou naprosto v pořádku a že Nejvyššího mága její neutu-
chající píle docela potěší.

Přesto se nemůže zbavit přetrvávajícího neklidu, který se jí hromadí pod kůží a zvyšuje její touhu prokázat svou cenu zářící hvězdě, mágu Vogelovi. Aby si udržela své místo v Radě, jež je poslední dobou vratší a vratší, musí prokázat, že je absolutně loajální a od-
daná na rozdíl od zrádných, věrolomných členů své vlastní rodiny, kteří utekli bůhvíkam.

Dokonce ani Lukas Grey, se kterým se má Elloren zsvětřit, neví, kde ta zatracená holka je.

Vyvian se stáhne žaludek znepokojením a rozpálí se vztekem. *Já tě najdu, Elloren. A až tě najdu...*

„Začneme, mágové,“ pronese Vogel s jasně zeleným, pronikavým pohledem jestřába. Dlouhými prsty spočívá na tmavě šedé hůlce na stole před ním.

Vogelův hedvábný hlas Vyvian rozechvěje, a když se vnitřně oddá Vogelově síle, která se rozpíná po celé místnosti, její vztek poněkud ustoupí.

Vogel se dlouze odmlčí. Jeho planoucí pohled nevěstí nic dobrého.

„Na území Noiů byl nalezen ikaral mužského pohlaví.“

Slova dopadnou na přítomné jako kladivo. Ozvou se rozhořčené výkřiky a Vyvian se ocitne ve víru všeobecného pobouření. Vogel zachová kamennou tvář, dokud se síň konečně neuklidní a nerozhostí se nesnesitelné napjaté ticho. Všechny zraky visí na Vogelovi.

„Kde?“ unikne sípavě Vyvian ze rtů dřív, než se jí podaří otázku spolknout. Ohromená zjištěním, že démonické dítě Sage Gaffneyové není jediným mužským ikaralem, který stále žije, ztratí veškerou ostražitost.

Vogel na ní spočine tázavým pohledem. Vyvian přejede mráz po zádech, vzduch téměř vibruje Vogelovou magií a její slabé zemské dráhy se mu snaží odolat.

„Naši zvědové ho vypátrali na vutrinské vojenské základně v Oonlonu.“ Vogelova slova se Vyvian provrtávají do mysli. „Ten démonický ikaral je Kelt... a je to syn ikarala, který zabil naši milovanou Carnissu Gardnerovou.“ Síní se rozlehnou rozhořčené výkřiky a Vogel se na Vyvian zadívá pronikavěji. „Jméno, pod kterým vystupuje, je Yvan Guriel.“

Zatímco v místnosti propukne rozčilený šepot, Vyvian se vzpamatovává z těžkého šoku.

Yvan Guriel. Kelt, se kterým byla Elloren v posteli.

Je to ikaral.

„Proctví,“ zachraptí téměř bez dechu. Je neschopná se pohnout, zem jí ujíždí pod nohama. Ikaral z Proctví není tedy dítě Sage Gaffneyové, ale prokletý syn Valentina Guryeva – toho ikaralského ďábla, který zabil matku.

Takže ne Yvan Guriel.

Ale Yvan Guryev.

Zmatená na nejvyšší míru nesnese dál Vogelův pronikavý pohled. Zatímco ji Vogel pozorně sleduje přimhouřeným zrakem, je ochromena strachem a vyvstane v ní zoufalé odhodlání – *nikdo se nesmí dozvědět, že Elloren byla s démonickým synem Valentina Guryeva.*

„Musí být okamžitě zabit,“ naléhá na Vogela příkrým hlasem mág Greer.

Vogelův mrazivý pohled sklouzne na dvojici mágovských strážců páté úrovně, kteří hlídají dveře síně ze dřeva železného stromu. „Ať vejde Mavrik Glass,“ přikáže.

Strážci otevřou dveře a do místnosti vejde dosti pohledný mladý mág páté úrovně v tmavém rozevlátém plášti. Je hezký a elegantní, ladně se pohybuje a v ruce třímá rukojeť mahagonové hůlky zastrčené v pochvě na boku. Na druhém boku má zasunuté další tři hůlky zhotovené z různých druhů dřev a dvě má na paži.

„Glassi, mistře výcviku s magickou hůlkou,“ řekne Vogel s potměšilým úsměvem na rtech, „ukážte Radě, co jsme zabavili u vutrinek.“

Mág Glass se na Vogela významně usměje, sáhne do kapsy tuniky a položí na kulatý stůl šest onyxových okrouhlých lumenů. Každý kámen je označen identickými safírovými runami Noiů a vyzařuje průzračné safírové světlo.

Vyvian překvapeně vydechne a podívá se na Vogela. „To jsou portálové kameny Noiů?“

„Ano,“ přitaká Vogel.

Síní zavíří znepokojený šepot.

Ve Vyvianině tváři i v obličejích ostatních se odráží hluboký zmatek. Provádění pohanského čarodějného umění je *Knihou Prastarých* kategoricky zakázáno.

Mág Greer odstoupí od kamenů a obličej orámovaný černým vousem se mu stáhne odporem. „Noiovské čarodějnictví je nečistá magie.“

„Nemůžeme riskovat a míchat tuto magii s naší,“ skočí do hovoru postarší, bělovlasý mág Snowden, očividně rozhořčený na nejvyšší míru.

„Rozhodně ji nesmíme míchat,“ souhlasí Vogel. Šedou hůlku před sebou sevře pevněji a pohledem přeletí ostatní v místnosti. „Musíme ji *pohltnit*.“

Vogel přitiskne špičku hůlky na každý z kamenů a Vyvian sebou s užaslým zamrknáním škubne, když se do Vogelovy hůlky vsáknou modrá zář z každé kruhové runy a zanechá za sebou tmavý otisk. Runové tvary se pak zaplní zvlněným stínem a z jejich transformovaného vzoru se začnou zvedat proužky šedého kouře.

„Ti pohané mají moc,“ přemítá Vogel, zatímco z jeho hůlky stoupá jemná spirála stínu. „Portálové schopnosti a mimořádné runové čarodějnictví jim dávalo výhody až příliš dlouho. Tato síla patří do rukou mágům. Pouze *my* smíme využít magii, abychom vyhověli vůli Prastarého. Takže pouze *my* bychom ji měli mít pod kontrolou. A to *všechnu*.“

Vogel pohlédne na lustr ve tvaru obráceného stromu a za jednou z větví se objeví změt tmavých křídel. Dosud ukrytý pták se snese dolů a přistane na Vogelově rameni.

Se smíšenými pocity obdivu i odporu Vyvian spolu s ostatními členy Rady ucukne.

Pták vypadá jako havran, všude po hlavě má však rozeseté *oči* barvy měňavé šedi, jako kdyby se v nich odrážela přicházející bouře, které mu dodávají na grotesknosti.

Ale to oko uprostřed ptákovy hlavy...

Má stejnou jasně zelenou barvu jako Vogelovy oči.

„Co je tohle za kouzla?“ zašeptá mág Gaffney a jeho slova vyvolají očividné znepokojení. Ptákovy boky, hrud' i temeno jeho tmavé hlavy pokrývají doutnající stínové runy.

Vogel i pták se otočí k mágovi Gaffneyovi v děsivé synchronizaci. Vyvian přeběhne mráz po zádech.

„Runové oko,“ odpoví Vogel a Vyvian je náhle jasné, že Vogel nevidí jen svýma dvěma očima, ale zároveň i ptákovým prostředním zeleným okem.

„Proč má tahle... *věc* tolik očí?“ vyhrkne mág Greer a fascinovaně hledí na opeřence.

Vogel a pták se na něj jako jeden muž obrátí a Vyvian opět ucítí mrazení na zádech.

„Efekt kouzla, které jsem zabavil,“ konstatuje Vogel.

Z Rady se ozve rozpačité mumlání.

„Existuje více takto upravených ptáků?“ zeptá se mág Greer.

„Jen tenhle,“ odpoví chladně Vogel a zvedne bradu. Pták se rozletí a přistane na rameni Mavrika Glasse. Mladého muže monstrózní opeřenec nepřekvapí a významně se usměje. „Zatím,“ dodá Vogel a demonstrativně se rozhlédne po Radě, jako kdyby v duchu naznačoval, jaké možnosti se nabízejí.

„Runový zvěd,“ vydechne s údivem mág Snowden a podívá se na Vogela s rostoucím uznáním.

„Vojenská výhoda,“ pronese mágovský kněz Alflex uctivě. „Kterou nás požehnal sám Prastarý.“

Vyvian pozoruje přízračného ptáka a Vogelovu šedou hůlku. Na okamžik se jí zmocní pocit, že si zahrávají s nebezpečným kouzlem, které by raději měli nechat být. Kouzlem, jež je zkažené, starobylé a *nesprávné*.

Kouzlo, které nemohou ovládnout.

Ale pak se objeví jiná, naléhavější myšlenka.

Co kdyby se tohle kouzlo dostalo do rukou pohanských ras?

Ne, přesvědčuje se Vyvian a snaží se nepoddát hrůze z této stínové magie. Vogel má pravdu. Samozřejmě že ano. Gardneriáni musí mít pod kontrolou všechna kouzla Říší. Protože Gardneriáni jsou jediní, kterým ukazuje cestu Prastarý na nebesích.

„Mám jim ukázat víc, Vaše Excelence?“ ptá se Mavrik Glass.

Vogel v souhlasu lehce přikývne.

Mavrikův důležitý úsměv přejde do vypočítavého úšklebku. Vytáhne jiný, naprosto odlišný kámen a přidrží ho tak, aby si ho členové Rady mohli prohlédnout. Tento kruhový lumen je označen jinou stínovou runou. Vnitřní zvlněné vzory komplikovaného znaku mezi sebou skřípají jako hodinový strojek vytvořený z husté mlhy.

Mavrik pevně sevře kámen v prstech a vytáhne z pochvy mahagonovou hůlku. Pak zavře oči, skloní hlavu a dotkne se špičkou hůlky svého ramene. Jeho výraz nabyde ještě větší koncentrace.

Vyvian lehce zalapá po dechu, když se silueta mladého muže náhle rozostří a pak se promění v temný opar. Jeho tělo nejprve ztratí tvar a pak se opět zformuje do svalnaté vutrinské bojovnice s černými stočenými vlasy, ostře řezanými rysy a černou vojenskou uniformou, jakou nosí noiští bojovníci. Na rameni jí sedí přízračný pták.

Celá místnost vydechne.

„Kouzlo maskování,“ zamumlá mág Flood s údivem nad Vogelovými nově nabytými výhodami. Kouzlo maskování bylo vždy výhradně faeskou silou, stejně jako portálové kouzlo bylo doménou noiských vutrinských sil.

Falešně černé noiské oči Mavrika Glasse mají vychytralý výraz. „Portálové kameny jsou téměř nabitě,“ oznámí Vogelovi hlubokým hlasem, který kontrastuje s jeho maskovaným ženským zjevem.

Zašklebí se na celou Radu. „Hned dnes večer se vydám na návštěvu do Východní říše.“

„Ikaral ještě není v plné síle,“ vysvětluje Vogel, zatímco se Mavrik poklepe hůlkou po rameni a promění se zpět do své gardneriánské podoby. „Mág Glass pocestuje portálem s runovým okem,“ prohlásí Vogel. „Vypátrá tu ikaralskou kreaturu a zabije ji.“

Vyvianin prvotní šok vystřídá úleva a potlačí její strach z Vogelovy nové runové síly, zatímco jí v mysli plane slibná představa správně uspořádaného světa.

Ano, její vlastní neteř se nevědomky zapletla s ikaralským démonem. S tím ikaralským démonem.

Ale Yvan Guryev bude za několik dní mrtev, utěšuje se a snaží se zklidnit dech. Velké prococtví bude pod gardneriánskou nadvládou rozcupováno na kousky a smrt její matky bude pomstěna.

Gardneriánská moc je už nezastavitelná, uvědomí si Vyvian a naskočí jí husí kůže. S portálovým kouzlem, vzdušnými zvědy a schopností maskování v mágovských rukách už nebude možné zastavit Den zúčtování.

Členové Rady přikyvují, tichými hlasy se vzájemně ujišťují, jako by si na Vogelovu neuvěřitelnou moc bleskurychle zvykli, a jejich oči jsou nyní rozzářené novým posláním.

Pak se ozve jediný, řízný úder na dveře a veškeré zraky se za tím zvukem obrátí.

Vogel pokyne ptákovi a tvor zavře všechny oči s výjimkou dvou původních. Jeho stínové runy pohasnou. Vyvian opět projede vlna údivu nad opěrencovou schopností snadné kamufláže, když tu se otevrou dveře.

Mladý, hubený vojenský posel vstoupí do místnosti. Vypadá nervózně, napjatě polkne a upře fascinovaný pohled na Vogela. Dva strážci za ním dveře zavřou.

Rozhostí se ticho.

„Nejvyšší mágu, máme zprávu ze Severu,“ řekne nejistým hlasem.

„Co je to za zprávu?“ ptá se Vogel pomalým, vyrovnaným hlasem.

„Jednotka velitele Syluse Banea... Zničili další bandu fae z hvozdu, Vaše Excelence.“ Posel stáhne obočí. „Tentokrát jich bylo osmnáct. Dryády.“

Vyvian se v duchu zhrozí, zatímco síň zaplní rozčilené mumlání.

„Dryády?“ zvolá mág Snowden.

„Lesní fae?“ diví se s očima doširoka rozevřenými mágovský kněz Alfix. „To není možné.“

„Měli být přece už *mrtví*,“ vyštěkne mág Greer. „Všichni měli být *mrtví*. Jak to, že stále likvidujeme další a další?“

Všichni nakonec ztichnou a obrátí se na Vogela. Napětí ve vzduchu zhoustne.

„Je to začátek.“ Vogelův hlas, ztěžklý důležitostí okamžiku, se rozláhá síní. Zavře oči a zaníceným tónem recituje kněžskou intonaci z *Knihy Prastarých*. „Hleďte, hvozdy budou zničeny a uvrhnou na zem stíny. A ovečky Prastarého se navrátí do této zkázy ve vsí síle a *slávě*.“

Vyvian se napřímí plná nadšení a odhodlání stát na spravedlivé straně této nebezpečné nebeské ságy – První děti čelící síle zlovolných.

Na hrudi Vogelovy tuniky je detailní výšivka bílého ptáka a na stěně za ním visí nová gardneriánská vlajka – bílý pták Prastarého na černém pozadí.

Ovečky Prastarého, opakuje si Vyvian a v očích se jí lesknou slzy blaženosti.

Vogel otevře oči a zabodne pohled do posla. „To s těmi dryádami je vyřízené?“

„A-ano, Vaše Excellence,“ zakoktá se mladík. „Zlikvidovali je. Do jednoho.“

Síň vydechne úlevou.

„Ale... je tu ještě problém, Vaše Excellence,“ dodá posel a místností se rozhostí nevítaný náznak pochyb.

„Ty dryády, kterých jsme se zbavili,“ říká mladý muž nervózním hlasem, „ty, co mluví obecným jazykem... No, říkaly, že mají na své straně bojovníky, kteří za ně budou bojovat.“

V síni opět propukla rozčilená konverzace. Mág Snowden a mág Flood učinili k ochraně na svých hrudích znamení Prastarého, pěticipou hvězdu.

„Tihle fae jsou nebezpeční,“ pronese mág Flood zachmuřeně.

„Svatou říši nemohou ohrozit,“ odsekne mág Greer.

„Někteří umí používat větve jako hůlky,“ opáčí mág Snowden se staženým bílým obočím. „Umí z lesa nasát ohromné množství energie.“

„Tak jimi proženeme železné bodce šípů,“ odfrkne si mág Greer. „To by jim mělo zatnout tipec.“

„Co ještě říkali, mágu?“ ptá se Vogel posla, zdánlivě lhostejný k vyděšeným a pobouřeným reakcím kolem sebe. Mágové se uklidní a síň opět ztichne.

Posel se rozhlédne, opětovná pozornost mágů ho znervózněla. Jako zvíře zahnané do kouta se ohlédne po Vogelovi a polkne. „Říkali, že dryády vyhrožovaly, že si pro nás přijdou. Se vši mocí stromů.“

Všechny zraky se obrátí na Vogela, jako kdyby ho v této těžké době žádaly o pomoc a vedení.

Vogel rozpřáhne ruce, jako by chtěl místnost obejmout. S bolestným výrazem zavře oči, šedou hůlku svírá pevně v ruce. „Modlete se se mnou, mágové.“

Vyvian stejně jako ostatní ve ztichlé místnosti skloní hlavu, zatímco se Vogel začne modlit. Všichni odříkávají slova ve známém rytmu.

„Ach, nejsvětější Prastarý, očisti naši mysl, očisti naše srdce, očisti Erthii. Ochraňuj nás před poskvrnou zlovolných.“

Pak Vyvian stejně jako ostatní v síni učiní na své hrudi znamení pěticipé hvězdy požehnání, každý cíp symbolizující jeden magický živel.

Vogel pomalu spustí ruce. Hlavu nechá skloněnou a Rada ztichne jako pěna.

Čekají.

Konečně Vogel zdvihne hlavu a otevře oči. Jeho pronikavý pohled přitáhne zraky každého v místnosti a Vyvian naplňuje opojnou euforií.

Jeho síla. Cítí, jak vyvěrá z Vogela a z jeho stejně mocné hůlky a nese se vzduchem.

Vogel do posla zabodne pohled. Nad jeho hlavou se krátce zablýskne a skleněným stropem pronikne burácení hromu. „Řekni svému veliteli, ať pošle jednotku mágů páté úrovně do Severního hvozdu,“ nařídí Vogel se zlověstnou rozhodností. „Den zúčtování Prastarého je na nás všech. Říkají, že si přijdou pro naše mágy? Že zaútočí na naši Svatou říši? Že bojují s pomocí stromů? Dobře. Srovnáme tedy se zemí celý les.“ Oči se mu nenávistně zúží. „A pak najdeme zbytek těch dryád a zničíme je.“

Vogel se obrátí k Radě a pozdvihne hůlku, zatímco budovou otřese další zahřmění. „Požehnání mágové, Prastarý nás povolal, abychom míli po míli získali Erthii. Brzy budou hranice Svaté říše chráněny runami proti jakémukoli zlovolnému vetřelci. A mágovská půda bude očištěna od jejich bezbožného poskvrnění.“ Z Vogelovy tmavé hůlky se v kouřové spirále vznášejí proužky temného kouzla a Vyvian žasne nad jejich čirou krásou.

„Nadešel Den zúčtování,“ odříkává Vogel a z očí mu stejně jako z oblohy šlehájí blesky. „Nastala hodina, kdy z naší požehnané země mágů vyhladíme až do posledního všechny zlovolné vetřelce.“

3. KAPITOLA

KACÍŘ

THIERREN STONE

Pátý měsíc

Valgard, Gardnerie

„Uvědomujete si, mágu,“ říká velitel Sylus Bane Thierrenu Stoneovi, „že potupné propuštění z Magické gardy znamená, že už nebudete moci sloužit? Že vás navždy vyloučí ze všech gild? Dokonce ani chudí farmáři od Dolní řeky by nezaměstnali zrádce rasy.“

Sylus Bane sedí u svého psacího stolu, obklopený vysoce postavenými vojáky, kteří si Thierrena zamračeně prohlížejí.

Thierren se zlostně podívá na Banea. Zrak má zakalený, otupěle přijímá kritiku. Je mu jedno, co si o něm kdokoli z nich myslí. Je mu úplně všechno jedno.

Když se vrátil domů, jeho rodiče byli nejdřív znepokojením bez sebe a zmatení šokující změnou jejich nestaršího syna, jejich zlatíčka. Vyděsily je jeho neustálé noční můry, jeho vystrašený křik uprostřed noci a pak i jeho nespavost, když ho našli vzhůru v nejpodivnější dobu a na nejpodivnějších místech, jak zírá na stěnu, jako kdyby viděl noční běsy. Obličej ztrhaný, černé kruhy pod očima.

Rodiče se mu nejdřív snažili porozumět. Dokonce zaplatili kněze, aby z něj vymítal zlého ducha. Byli si jisti, že jejich syn byl poskvrněn přímým stykem se zlovolnými.

Brzy však, když se Thierren vymkl jejich kontrole, změnila se jejich starost ve vztek. Thierren se začal toulat ulicemi, a to často celou noc. Ilegálně si opatřil alkohol a ani se doma nesnažil zakrýt fakt, že jej konzumuje. Rodiče mu první lahev zabavili a zničili, ale Thierren si našel další. Alkohol mu pomáhal otupit děsivou vzpomínku, která se ho držela jako nějaká choroba.

Nemohl z mysli vymazat obličej mladé dryádké ženy.

A toho dítěte.

Rodiče se radili s mnohými kněžími a léčiteli. Matčín obličej byl celý napjatý ponížením, oči měla plné slz, jak lomila rukama

a vysvětlovala synovo morální selhání. Jak ho jedno setkání se zlovolnými zlomilo a změnilo ho na tu strašnou věc, s níž je čím dál horší pořízení. Rozstříhal svou gardneriánskou uniformu. Zapálil gardneriánskou vlajku.

Thierren pil, co nejvíc mohl. Od keltského farmáře si koupil nilantyr a začal žvýkat hořké bobule a utápět se v temném zapomnění. Brzy to byla jediná věc, která mu dala alespoň trochu zapomenout na ustavičnou noční můru, kterou se nyní stal jeho život.

Elisen, se kterou se měl zasvětit, ho jednou navštívila a odcházela v hysterickém záchvatu. Odmítla se k němu znovu přiblížit a rodina se snažila zoufale zrušit slib zasvěcení. Thierrenovi to bylo jedno.

Jediné, na co byl schopen myslet, byla ta mladá faeská žena a děti. A jejich křik.

Začal všude rozvěšovat bílé ptáky. Vystříhoval je z papíru, přivazoval na provázky a ty připevňoval na trámy. Na první pohled to matku a kněží, kteří ho přicházeli navštěvovat, povzbuzovalo. Znamení, že snad byl zpět na cestě k Prastarému.

Ale pak se stalo něco mnohem horšího než kdy předtím. Natchytali Thierrena uprostřed vytrhaných stran z *Knihy Prastarých*, jak cupuje jednu stránku do malých spirál.

Tehdy začali jeho rodiče vážně hovořit o tom, že ho pošlou do Valgardského sanatoria.

Na to vše nyní Thierren lhotejně vzpomíná, když stojí před velitelem Sylusem Banem a ostatními vojáky a přehlíží je, jako kdyby pozoroval ubíhající krajinu z jedoucího vozu. Nic z toho už ho nezajímá. Ale na jejich hru nepřistoupí. Nenechá je uvěřit jejich vlastním lžím.

„Byly tam děti,“ řekne nekompromisně s pohledem upřeným na Syluse Banea.

Sylus Bane se ušklíbne a ústa se mu zkroutí do nehezkého úsměšku. „Ne, Thierrene, byl tam *pohanský potěr*. Zapomínáš, kdo jsi.“

„Byla tam nemluvnata.“

Sylusova posměšná grimasa zmizí a oči se mu zúží do malých štěrbin. „To byl *faeský potěr*.“

Thierrenem zacloumá vztek jako ledová bouře. Když ho to v těchto dnech popadne, je jeho zuřivost brutální. Jako cyklon.

Sylus Bane to cítí. Také ví, že se Thierren změnil. Je jiný, ne-gardneriánský. Sylus by ho nejraději zničil teď hned, ale protokol je protokol. Naneštěstí.

„Máš štěstí, že máš tak vlivné rodiče,“ sykne Sylus hlasem překypujícím opovržením. „Vytrvale tě obhajovali a našli jediného velitele strážců, který je ochoten se tě ujmout, i když jsi teď bez hodnosti.“ Sylusova tvář nabyde prohnáného výrazu, oči mu spiklenecky zasvítí. „Věř mi ale, že bys raději byl s hejnem krakenů, protože tvoje magie je ve srovnání s magií tvého nového velitele dětskou hračkou. Je totiž vyhlášený svou schopností... přinutit zrádce k poslušnosti.“

Kdo? podiví se nepřítomně Thierren. „Kdo je to?“

Sylus Bane roztáhne ústa do širokého úsměvu. „Mág Lukas Grey.“

4. KAPITOLA

Ú T Ě K

SPARROW TRILLIUMOVÁ

Pátý měsíc

Jihovýchodní Faeský ostrov

Sparrow stojí na východním pobřeží Jihovýchodního Faeského ostrova a dívá se přes rozbouřené Voltické moře směrem k Západní říši.

Na obloze se převalují bouřková mračna. Nepravidelně se blýská, záblesky ozařují vlny. Mraky se kupí a zmítají ve větru. Plují po ohromné obloze a Sparrow se tváří v tvář hrozivé mořské scenérii cítí velmi nepatrná.

Dnes večer je neobvykle chladno. Ostrý vítr se opírá do jejího tenkého šedého pracovního oblečení, až se Sparrow se zachvěním obejme pažemi. Slaný vítr jí pohazuje fialovými vlasy po světle levandulovém obličejí, zatímco pozoruje mohutnou masu pevniny, která se rýsuje za neklidnou vodní hladinou.

Nejzápadnější výstupek kontinentální Gardnerie.

Sparrow sraští obočí a její obavy ještě zesílí, když pozoruje zářící, tmavě zelený pruh, jenž se vlní jako světelný had podél vzdáleného břehu.

Nová runová hranice Gardnerie. Vytvořena záhadně posílenou runovou magií a vyrobena z tisíců a tisíců gardneriánských run vrhaných neuvěřitelnou rychlostí. Zvláště pokud se vezme v úvahu, že Gardneriáni mají pouze jednoho postaršího světelného mága.

Sparrow zašilhá na impozantní runovou bariéru a odhaduje ji jako krutého a úctyhodného nepřítele, zatímco si zasouvá poletující vlasy za špičaté boltce uší.

Magická hranice, kterou nyní Gardneriáni budují, obkresluje západní břeh kontinentální Gardnerie tak daleko, kam až její oči dohlédnou, a táhne se dolů, tam, kam právě hledí – přes malou úžinu plnou krakenů, která leží mezi nejvýchodnějším okrajem Faeských ostrovů a Gardnerií.

Mocná Gardnerie, která drží Urisky, jako je ona nebo Effrey, v pracovních táborech a mimo kontinentální Gardnerii.

Jakmile bude jednou celá obehnána runovou hranicí, nikdo už nebude moci prchat přes její teritorium, aby se dostal do Východní říše.

Runová hranice se posunuje každým týdnem čím dál víc k jihu a brzy bude celé západní pobřeží kontinentální Gardnerie neproniknutelné. Je jen otázkou času, kdy budou i Faeské ostrovy obehnány neprostopnou hranicí.

Čas k útěku se krátí.

Sparrow periferně spatří podivný stín míhající se v oceánu. Otočí se po něm směrem k severu a na šíji ji opět zamrazí.

Kraken. Jeho olejnaté černé tělo klouže po vlnách a míří na sever.

Dřív se tu tito tvorové vyskytovali jen zřídkakdy, objevovali se v hloubi oceánu, daleko od břehu. Z nějakého důvodu se však nyní stahují čím dál víc ke kontinentální Gardnerii.

Jako kdyby se shromažďovali.

Sparrow zhodnotí situaci a snaží se nevsímat si strachu, který jí nahání husí kůži. Je zvyklá zvažovat strašlivé, srdcervoucí možnosti. Na to jsou zvyklí všichni Uriskové.

Ne. Dnes večer to být nemůže.

Cesta přes rozbouřené moře na chatrném člunu a s krakenem za patami je příliš nebezpečná. Odvolá to. Ona a Effrey budou muset počkat.

„Plánuješ útek?“

Sparrow sebou lehce cukne a otočí se. Podpatkem opánku se zaboří do studeného mokrého písku, srdce se jí rozbuší jako o závod.

Tilor ukrytý jen pár kroků od ní ve stínu sukovitých borovic ji pozoruje pichlavýma očima.

Ten krutý, arogantní bastard.

Stojí tam tak uboze a zírá na ni v té své gardneriánské vojenské tunice jako ze škatulky s jedním proužkem na lemu. Slabý mág bez magie, určitě mu není víc než devatenáct, stejně jako jí. Člověk by řekl, že má sílu jednoho z jejich Velkých mágů, jak se tak naparuje a poroučí Uriskám.

Sparrow se zhluboka nadechne, aby se uklidnila. Normálně by si tyto vzpurné myšlenky vůbec nepřipustila. Dokonce i náznak vzdoru v tónu stačí, aby vyvolal hněv těch surových vran.

Tilor s hranatou bradou udělá s úsměškem krok vpřed. Sparrow se se vši opatrností snaží tvářit neutrálně, ačkoli si náhle uvědomí, že v botě, hned pod lemem své dlouhé sukně, má zasunutý ukradený nůž.

S uctivou elegancí skloní hlavu. „Chci se projít po břehu, mágu Bannocku.“

Tilor se nafoukne, jako kdyby ho její submisivní postoj uklidnil.

Kdyby mi to prošlo, vytáhnu ten nůž a podříznu tě, zuří Sparrow v duchu. Jenže by jí to neprošlo, když je uvězněná tady na tom prokletém ostrově.

Vyměňovat si s Tilorem předstírané zdvořilosti je nebezpečné, ale má snad jinou možnost? Tilora jmenovali mágovským dozorcem její pracovní skupiny a on velice dobře ví, že Sparrow jinou možnost nemá. Zneužívá toho stále více.

Odporný bastard.

Přejede ji pohledem. „No, tak to rád slyším, že jdeš jen na procházku,“ zavrní, když se k ní přiblíží. V poslední době k ní přistupuje vždycky tak blízko. Vztáhne ruku a zastrčí Sparrow pramen vlasů za ucho. Pak pohládí jeho špičku, zatímco Sparrow vzteky skřípe zuby a potlačuje nutkání ucuknout před jeho odporným dotekem.

„Jsi opravdu moc hezká,“ zamumlá, ale pak svráští čelo, jako kdyby ho jeho vlastní cit současně překvapil i zahanbil. Ruce mu klesnou. Sparrow má odvrácenou tvář a žaludek se jí obrací hnušem, nejraději by mu ten jeho nenáviděný obličej rozškrábala.

Zazní siréna a oba se otočí severovýchodním směrem k majáku, který se tyčí na konci dlouhé, skalnaté hráze. Z dálky vypadá ta neuvěřitelně vysoká konstrukce malá a tenká, jako bledý prst trčící výhrůžně k obloze.

„Včera v noci jsem tam měl službu,“ otočí se Tilor zpět na Sparrow a ledově se usměje. „Banda ušatců si myslela, že se dostanou na kontinent.“ Potřeše hlavou, jako kdyby mluvil o neposlušných dětech.

Sparrow se bleskově zmocní dva pocity. Pobouření nad urážkou a zesměšněním urisských uší i jejich skryté geomantické síly. A pak šílený strach. Protože Urisky, o kterých Tilor mluví, zná. Ona a další Urisky místo jejich pobytu tajily, aby získaly pro svůj útek náskok jednoho či dvou dnů.

„Dostali se asi na půl cesty k pevnině,“ pokračuje Tilor, „a pak je sežral kraken.“ Konec věty řekne s hlubokým povzdechnutím.

Sparrow je v šoku, a je to to jediné, na co se zmůže, aby se nezhroutila.

Ne. Ne, to nemůže být pravda. Enna'lys. A Marrillya. A malá Silla'níl, celá nabalená a nacpaná do přeplněného člunu, v ruce látkovou panenku, kterou jí Sparrow s láskou ušila. Sladká Silla'níl se svou tajnou sbírkou mušlí. Její nachové tvářičky a světle růžové kudrlinky. Ta dívenka, co zpívala, pořád zpívala, jako malý ptáček. Dokonce i krutí Gardneriáni nebyli schopní zničit její jemnou, veselou duši.

Tilor opovržlivě odfrkne. „Dobře jsem to viděl dalekohledem. Díval jsem se, jak je ta potvora stáhla pod vodu. Bylo to fakt hrozný. Tomu dítěti utrhla hlavu.“ Otráveně pokračuje: „Je to jejich chyba. Co si proboha myslely? To si těch krakenů, kteří jsou vidět už od břehu, nevšimly?“ Pokrčí rameny, našpulí rty a dlouze vydechne. „Alespoň jsme měli večer nějakou zábavu. I když to bylo příšerné.“ Mrkne přes rameno na továrny, skleníky a farmy za útesem a obrátí oči v sloup. „*Cokoli*, jen ať to zažene nudu tady v tom bohem zapomenutém kraji.“

Sparrow se zmocní chladný a odmítavý vztek společně se strašlivým, srdcervoucím žalem. Snaží se je potlačit, snaží se je v sobě

zadusit, ale tentokrát nemůže. Rozhořčení je příliš velké a narůstá v ní jako vzdouvající se vlna.

„To *není správné*.“ Hlas má stejně nemilosrdný, jako jsou nemilosrdné temné hlubiny oceánu. „Jak s námi zacházíte. To *není správné*.“

Tilor ji fixuje pohledem. Tváří se, jako by mu Sparrow právě uštědřila facku.

Blbá, blbá! Zbytek soudnosti vyše do Sparrowiny myslí hlasitě varování. Ale v této chvíli je jí to jedno. Její prsty sebou cukají nutkáním vytáhnout nůž a Tilora oddělat, i když je na ni příliš svalnatý.

Tilorův udivený výraz se rozplyne a na obličejí se mu rozprostře provokativní úšklebek.

„Nemáte duši,“ pronese. „Píše se o tom přímo v *Knize*. Jste jako prázdné škeble.“ Mrskne po ní pohledem a sklesle povzdychne. „V tvém případě ovšem krásná škeble, i když prázdná. Jednoho dne, až zemřeš, to bude, jako kdybys nikdy neexistovala.“ Ústa se mu zkroučí do hořkého úšklebku. „Takže vlastně nevádí, jak teď s vámi zacházíme, ne?“

Sparrow zacloumá divoký hněv, který jako žhnoucí koule zármutku bobtná v jejím nitru.

Silla'nil. To dítě mělo být na cestě do Valgardu. A odtud do Verpacie a pak přes průsmyk na Východ. A někdy – snad – se mělo dostat až do bezpečí na území Noiů. Sparrow se z hrdla vydere přidušený výkřik.

Tilor opět zvedne ruku, aby si pohrál s jejími vlasy, a Sparrow si zaryje nehty do dlaně, aby ho nemusela napadnout.

„Vím, že to tu nenávidíš,“ zašeptá a pohládí ji po tváři, jako kdyby ho její těžký úděl mrzel. „Musíš ale svůj osud akceptovat. Prastarý určil, že nám máte sloužit. Je to psáno i v *Knize*. Nám a naší síle neuniknete. Zvláště teď, když máme naši Černou čarodějkou.“

Jeho slova zapůsobí jako tvrdý úder do břicha. Nejdřív převezme vládu Vogel a teď... a teď už mají i jejich Černou čarodějkou?

Sparrow ví přesně, kdo by tou Černou čarodějkou měl být.

„Fallon Baneová,“ vydechne Tilor s posvátnou úctou a s lehké zamženými očima. „Pokusili se ji zabít Iškartanové, ale nepodařilo se jim to. Nyní se zotavuje. A její síla roste.“

Sparrow se vyděsí. Je to příliš strašné, než aby to byla pravda. To kvůli Fallon Baneové jsou Sparrow s Effrey na tomhle příšerném

místě. Kvůli jednomu jedinému dni před mnoha měsíci, kdy si mágyně Elloren Gardnerová vybrala na šaty stejnou látku jako Fallon.

Heloise Florellová, nejlaskavější mágyně, jakou kdy Sparrow a Effrey poznaly, se odmítla nechat zastrašit Falloniným šikanováním, dokonce i když se Fallon vrátila do obchodu a zakázala jí šaty ušít. Mágyně se Fallon rozlíceně postavila, ovšem těžce podcenila její pomstychtivou povahu.

Brzy nato Fallon rozhlásila, aby nikdo k mágyni Florellové nechodil. Už nikdy.

Takže Heloise Florellová přišla o svůj obchod a dostala se do chudobince. Sparrow ustrne při vzpomínce, jak ji i s Effrey jako odplatu za to, že pracovaly na zakázaných šatech, Baneovi koupili a pak je poslali do pracovního tábora na Faeských ostrovech, kde se brzy ocitnou i všechny ostatní Urisky z gardneriánské pevniny.

„Dokonči procházku,“ probudí Sparrow z jejího vnitřního boje Tilorův chladně benevolentní hlas. „A pak přijď do mého pokoje.“

Sparrow překvapeně vzhledne. „Do tvého pokoje?“

Tilorův výraz ztvrdne. „Ano, do mého *pokoje*,“ vyštěkne, jako kdyby mu bylo skutečně ukrivděno. „Už jsi mě odstrkovala dost. Nosil jsem ti celou minulou zimu *jídlo* navíc. Extra *deky* a teplé *oblečení*.“ Napřímí se a pohledem ji sjíždí, jako by hodnotil něco, co mu bude brzy patřit. „Byl jsem dost *trpělivý*, Sparrow. Trpělivější než jakýkoli jiný mág. Takže – dokonči procházku. A pak hned do mého pokoje. Už nebudu čekat.“ Sparrow se téměř zastaví srdce, když spatří v jeho očích záblesk krutosti. Jako kdyby ucítil její vnitřní odpor a chystal se ji za něj potrestat.

Tilor dopáleně odchází, ale než zmizí v borovicovém hájku, ještě jednou se se samolibým výrazem ve svém mizerném obličejí otočí.

„Sparrow,“ zavolá, „jestli mě necháš čekat příliš dlouho, informuji tvého velitele o těch tvých nočních blábolech.“ Zatřeše hlavou. „Nenuť mě k tomu, Sparrow.“

„Nebudu,“ slíbí Sparrow a představuje si, jak jeho hlavu rozsekává ostrou sekerou na dvě půle.

Tilor ještě jednou chlípně přejede pohledem její postavu, pak se otočí a odejde.

Sparrow čeká, až utichnou jeho kroky, když se náhle prudce rozprší. Když si je jistá, že je ten odporný hlupák pryč, otočí se na patách a hbitě jako srnka pádí přes jiný borovicový háj ke břehu.

Když se Sparrow vynoří z křoví, malý Effrey zabalený na dně jejich malého ukrytého člunu vzhledne, oči má doširoka rozevřené. Jeho velikánské špičaté uši vykukují z kabátku a deky, do které je zabalený. Fialkový odstín jeho pleti v šeru potemněl do tmavě purpurové a nachové oči má ostražitě. Do obou bubnuje stále prudší déšť. Ve člunu se už nachází trocha proviantu na cestu.

Zazní čtvrté večerní zatroubení, které signalizuje výměnu stráží a tím také chvilkovou nepozornost hlídek. Sparrow vrhne pohled na hladinu vody.

Po krakenovi není ve vlnách ani památky. Ten, kterého viděla předtím, je už teď pravděpodobně daleko na severu. Ty potvory plují v hejnech a obvykle míří jedním směrem, takže asi byl součástí větší skupiny, která už zmizela.

„Odjedeme teď!“ sykne Sparrow nedočkavě. Příkrčí se a spěchá k Effreymu. Rozhodně tu nezůstane, brzy by její místo bylo jen v Tilorově posteli. Je jen otázkou času, než Gardneriáni zjistí, kým vlastně Effrey doopravdy je. A pak budou oba mrtví.

Sparrow se naposledy ohlédne do vnitrozemí ostrova a naslouchá, zda vedle neúnavného šplouchání vln a šumění deště nezaslechne další zvuky. Když nic neslyší, podkasá si sukni a zastrčí ji za pásek na tunice. Odstrčí člun od břehu a tlačí ho tak dlouho, až jí chladný oceán začne omývat stehna. Pak se do člunu vysouká a Effrey se nakloní, aby udrželi rovnováhu. Sparrow popadne vesla a vydají se ke kontinentu.

Sparrow nevydechne, dokud nejsou na půl cesty ke gardneriánské pevnině.

Zběsilý vítr a silný déšť na chvilku ustanou a vlny jemně kolébají člunem. Sparrow těžce oddechuje. Rty má pokryté kapkami deště, ramena a paže ji palčivě bolí od veslování proti mocným proudům oceánu. Proudům, které je chtějí odklonit z trasy směrem na jih, k nebezpečným vodním vírům Jižního Voltického moře.

Otřese se, prosáklá mrazivým deštěm a vodní tříští. S obavami se podívá na Effreyho – deku má celou promáčenou a cvaká zuby. Očividně už je dost nachlazený.

„Budu moci být v zemi Noiů sám sebou?“ táže se. Potřebuje často slýchat odpověď plnou naděje.

„Ano,“ ujistí ho Sparrow a nutí se do optimistického tónu. „Tam můžeš být sám sebou.“

Tady však ne. Tady se Effrey musí přestrojit za urisskou dívku, protože být Uriskem mužského pohlaví – mužem, který by snad mohl vládnout geomantickou mocí – znamená v Západní říši jistou smrt.

Sparrow se ohlédne za Faeskými ostrovy. Jejich člun poskakuje po nevyzpytatelné vodní hladině a blesky opakovaně osvětlují svět kolem nich. Ostrovy vypadají jako záda nějaké příšery, která se hrbí v moři. Stočí zrak zpět na pevninu, tu ohromnou, hrozivou masu, která leží mezi nimi a vytouženým Východem.

Sparrow si představuje větší člun s vybavenou kabinou, plující někde ve vodách Východní říše. S pohodlnou postelí, kam by uložila Effreyho. S měkkými přikrývkami. S dostatkem jídla. Knihy. A všechny ty věci jejího řemesla – šicí stroj, nitě, látky a všechno, co švadlena potřebuje, hezky úhledně poskládané.

To je všechno, co si kdy v životě přála. Placenou práci jako švadlena a vlastní domov, dokonce i kdyby to bylo na malém člunu. Někde, kde jsou v bezpečí, v teple a v suchu ve vodách Východní říše.

V tomto nemilosrdném světě by si však úplně stejně mohla přát palác na vrcholku hory.

Přesto však si Sparrow, nacházející se takřka v rozevřeném chřtánu vězení, kterým Gardnerie je, vychutnává v tomto krátkém, požežhaném okamžiku maličkou chvilku bezpečí. Bez Tilora. Bez hrozivých mágských vojáků. Bez nebezpečí výhrůžek.

Svoboda.

Malá ještěřčí hlava, křehká a bílá jako kost, náhle vykoukne zpod Effreyho přikrývek. Malý tvoreček upře pohled úzkých očí planoucích rubínovým ohněm na Sparrow a její představa bezpečí se otřese v základech.

„Ne,“ cukne sebou a zalapá po dechu. „Ach, *ne*. Řekni mi, žes toho draka *neukradl*.“

Drak přivře oči, na hlavě se mu lesknou slonovinově bílé ostré růžky, po tváři má krvavé rány a kolem krku mu visí obojek se zářícími tmavě zelenými runami. Runami, které normálně stojí jmění.

Což znamená, že tento drak je majetkem jednoho z bohatých mágů.

Effreymu se třesou ústa, zkroušeně je našpulí. „*Musel jsem ho zachránit. Využívali ho jako návnadu! Nikoho neměl. Nikoho, jenom mě.*“

Drak se schová pod deku a vzdorovitě pozoruje Sparrow plamenně rudýma očima.

„Bez toho obojku pravděpodobně vyrostete do dospělého draka!“ vykřikne Sparrow, když rozpozná runový obojek, který potlačuje růst návnadových draků. „Effrey... Ta věc je nebezpečná. A mágové platí za své návnady docela dost peněz.“ Její strach ještě vzroste. „Jestli nás chytí a zjistí, že jsme ho vzali...“

„*Nenajdou ho,*“ stojí si za svým Effrey a tiskne k sobě draka. „Schovám ho. A brzy se mu křídlo uzdraví a bude moct zase létat.“

„Je to albín,“ poznamená Sparrow a náhle pocítí lehkou závrať. „Přináší prý smůlu, víš? Proto ho ty vrány používají jako vnadidlo.“

Effrey si slonovinově zbarveného draka ochranně přivine k hrudi, když tu náhle zahřmí a znovu se spustí déšť. „Cokoli, co pro ně znamená smůlu, musí být pro nás štěstí.“ Drak i Effrey upírají pohledy na Sparrow, jako kdyby tato dvojice byla to jediné, co ještě dává smysl.

Sparrow našťvaně sevře rty. *Nerozumné dítě a nerozumný drak.*

Člunem náhle něco mocně smýkne do strany.

Sparrow v překvapení z neočekávaného úderu vykřikne. Jednou rukou zašátrá po postranici člunu, druhou pevně popadne Effreyho, když tu se náhle jako zaťatá pěst z oceánu vynoří hlava v smršti bílé pěny. Obrovské čelisti, inkoustově černé oči a mrskající se chapadla.

Hrůza sevře Sparrow jako žhavé železo.

Kraken!

Sparrow se vrhne vpřed, vmáčkne Effreyho a draka na dno člunu a pak se zoufale chopí okraje, aby se všichni i se zásobami nepřevrátili. Zatímco se člun divoce zmítá, ledové vlny se bolestivě přelévají přes jejich těla.

Další tvrdý úder. Když se plavidlo téměř převrhne, Effrey vypískne. Sparrow se ohlédne přes rameno a strachy téměř zka-
mení.

Zmáčená vodou se před nimi objeví doširoka otevřená krakenova tlama, děsivá sluj plná zubů jako meče, ústa bestie, která je jakousi úděsnou kombinací krakatice, hada a zubatého pavouka. Jak k nim začne přišera sklánět hlavu, ovane je smrdutý, slaný a chladný dech. Klepeta s drápy na konci četných chapadel se s křupnutím zaseknou do dřevěných okrajů člunu.

Kraken ze sebe vydá plejádu hrkavých zvuků, které Sparrow rezonují celým tělem.

Sparrow pevně objímá fňukajícího Effreyho, který se k ní choulí, a přitom sáhne roztrěsenou rukou pod svou promáčenou sukni pro nuž v marném pokusu o záchranu. Obrovitá bestie vydává bručivé a klokotavé zvuky a ostatními chapadly postrkuje člun.

Sparrow se vhrnou slzy do očí.

Tak takhle to skončí.

Je mi to líto, Effrey. Je mi to tak líto.

Malý drak se náhle vymaní z Effreyho náruče a odcupitá směrem k monstru.

Kraken spatří draka a couvne. Jeho olejovitá záda se zavlní, vzápětí znovu zaútočí a se zachvěním se zarazí těsně před malým tvorečkem.

Sparrow strne.

Stříbřitá silueta dráčka se zrcadlí v jednom z obrovských krakenových očí, zatímco malý drak zabodává do monstra pohled a zahrnuje ho přívalem drobných skřeků, syčení a mlaskání.

Sparrow nemůže od ohromného krakenova oka potaženého blánou odtrhnout zrak, Effrey mezitím hystericky vzlyká a ukrývá tvář na její hrudi.

Krakenův hadovitý krk sebou náhle jakoby v překvapení šklubne dozadu. Pak mrskne hlavou dolů k drakovi, a když se ta gigantická bestie dotkne dráčkovy hlavy, Effrey zakvílí.

Člun nadskakuje, jak se kolem nich vzdouvají vlny, a Sparrow se napůl v mráкотách zadívá na černý dráp vedle ní, který je velký jako roh horského berana a špičkou se zarývá do dřeva.

Oni spolu hovoří, uvědomí si Sparrow užasle.